

EL TEMPS

Vorejant els 60 anys,

Jaume Sisa continua

essent un cantant

apollínic. De la fusió

amb Joan Miquel

Óliver (Antònia Font),

ni na nascut 'ni cap

ni peus', que a més de

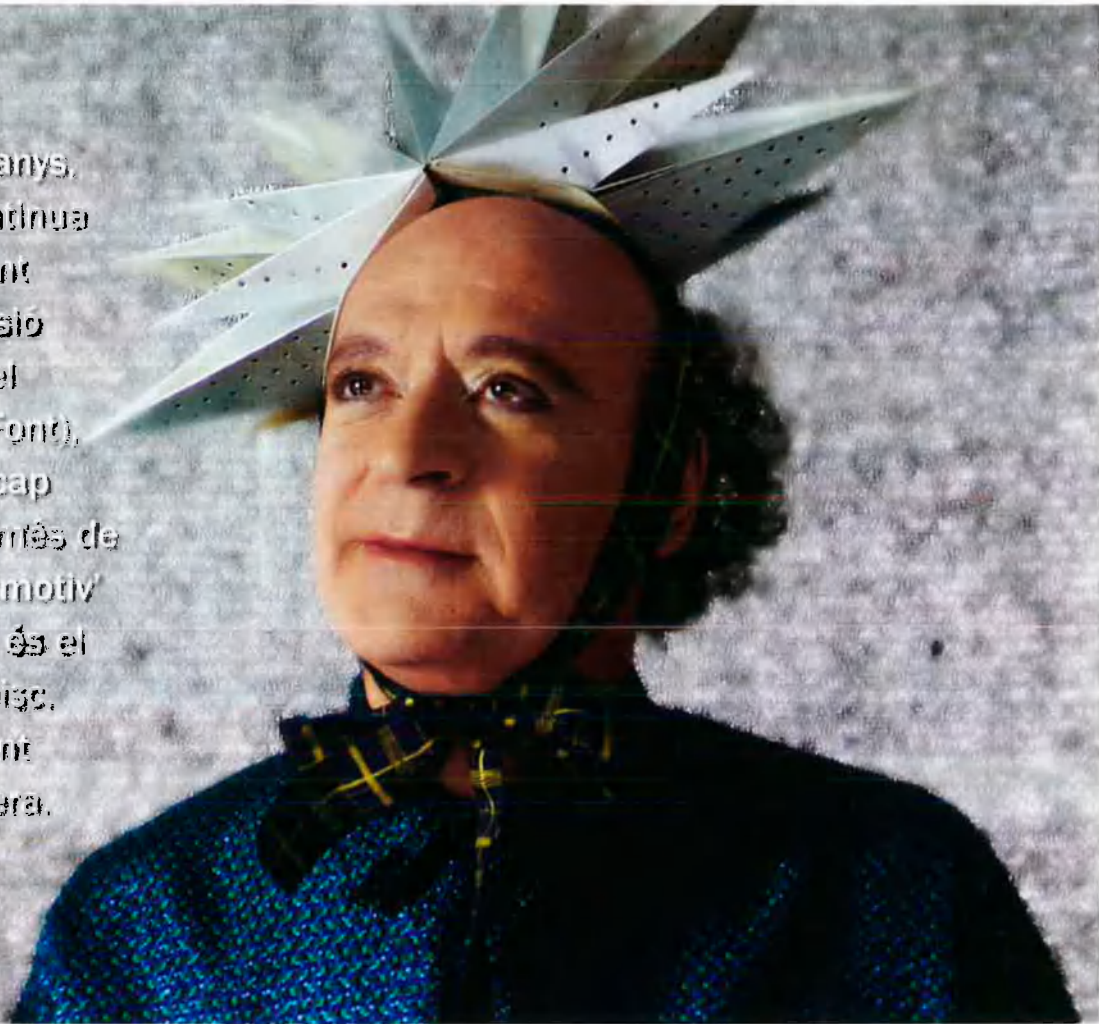
poter ser el 'leitmotiv'

de la seva obra, és el

títol del darrer disc,

que sortirà durant

aquesta primavera.

“No sé on vaig, ni tampoc d'on vinc. És perfecte. Sóc un ignorant feliç”

Més optimista, vitalista i galàctic que mai, Sisa es prepara per continuar component mentre passeja entre constel·lacions i planetes.

—Continueu per la galàxia?

—Sí, sí, totalment. Més que mai, diria.

—Per què *Ni cap ni peus*?

—Perquè res no té ni cap ni peus. Tota veritat genera una mentida, tota alegria genera una amargor. És com una sínia, puja i baixa, i nosaltres som al mig. A més, el nom me'l va suggerir l'Oliver, que em va dir que no sabia

com titular el disc perquè no tenia ni cap ni peus, cada cançó era un món a part. Tenia raó, em va agradar, i així ha quedat.

—Després de gairebé quaranta anys, més de vint discos, en queda res del Sisa dels inicis?

—Tot, en queda tot, però tot es mou. Tot és al mateix lloc però tot depèn de com es miri. Aquest disc, per a mi, ha estat una manera d'explicar aquesta diversitat de punts de vista que travessa els temps i les formes. És un disc absolutament galàctic, perquè és intemporal. S'ha fet ara com es podia haver fet d'aquí a deu anys.

—Passa com amb “Qualsevol nit pot sortir el sol”, que, amb el pas del temps, s'ha anat reconvertint en himne de causes ben diferents. Són cançons que no moren mai?

—Són casos diferents. En el cas de “Qualsevol nit” ha passat prou temps perquè puguem afirmar que és una cançó que ha quedat gravada a la memòria. Amb les cançons d'aquest disc encara no es pot saber. S'ha d'esperar que passi temps per a saber quina dimensió tindran.

—Aquest disc és ple de referències a saltar, cantar i ballar. Fins i tot, a la cançó “Aquest any follarem com

folls”, assegureu que cardarem sense parar. Ens trobem davant el Sisa més optimista?

—Sí. El disc és un cant d'optimisme i d'esperança. Aquesta cançó especialment, perquè cardar és una cosa que tothom anhela i ningú no rebutja. Fins i tot els capellans ho fan, però d'amagat. És un optimisme molt destil·lat que ha passat a través de decepcions, fracassos i desfetes, i que, per tant, és un optimisme molt fort. És un optimisme en el sentit d'“això és una merda, però som aquí i ens ho hem de passar de puta mare”; per això hem de cardar.

—El disc sorprèn pels dos homenatges que hi apareixen. Un a Pau Riba i l'altre a Francesc Pujols. Què signifiquen per a tu?

—Ambdós representen la millor cara d'això que se'n diu la cultura catalana. Pau és un geni, algú que admiro i respecto. Em va sortir de l'ànima cantar-li aquesta cançó. Francesc Pujols és una mostra del que hauria de ser la millor interpretació de la cultura catalana. És un pregalàctic. Pujols aporta la ironia

“Pau Riba i Francesc Pujols representen la millor cara de la cultura catalana”

al pensament seriós, cosa que només pot fer un català, perquè és una via que condueix a no acabar-te de prendre res seriosament. No hi ha res a la vida que pugui ser tan seriós per a impedir-te la felicitat de viure. Per això Riba i Pujols són dues parts que il·luminen un mateix camí.

—A la cançó “Des de la Lluna” és on més es nota la participació de Joan Miquel Oliver. Què hi ha aportat, Oliver, al disc?

—Joan Miquel Oliver és un geni encara per descobrir en tota l'esplendor. He après moltes coses amb ell. Hi ha hagut moments en què li he donat més llibertat i alguns altres en què hem hagut de tro-

bar-nos a mig camí. En el cas de “Des de la Lluna”, em va dir que feia falta un *single*. Hi vaig estar d'acord, la vaig escriure i ell hi va fer un vestit a mida que ha donat un resultat molt positiu.

—A la cançó “El viatge” dieu: “No sé d'on vinc, ni on vaig, però el viatge encara no acaba.” És autobiogràfica? Cap a on va Sisa?

—No sé fer res més que autobiografia. Si no, de què voleu parlar? Per parlar de coses que no saps ni coneixes, si més no parla de tu mateix, que tampoc t'entens, però almenys tens una base. No tinc ni idea cap a on va Sisa. No sé on vaig, però tampoc no sé d'on vinc. És perfecte, sóc un ignorant feliç.

—Ricardo Solfa continua en un vaixell de destinació incerta?

—Ui! Ricardo Solfa, em sembla que és per alguna platja d'Almeria. Crec que té una paradeta per a turistes on els serveix *pescadito frito* i actua amb el seu cunyat holandès que toca l'acordió. Crec que Solfa ha trobat la felicitat.

Gerard Pruna

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Lliures

Els febrils tràfecs d'un temps de permanent croada, la compromesa situació militar, l'enfortiment de la frontera, l'apressada ocupació del territori obligaren ben sovint el rei Jaume I a reunir-se amb destacats clergues, cavallers i ciutadans, que aprofiten l'avinentesa per pactar subsidis en canvi d'augmentar llur poder. Són els embrions dels tres estaments d'un dels parlaments més antics d'Europa. La més important d'aquestes sessions fou la del 1261. En aquella sitiada, el 7 d'abril, el rei jurà guardar perpètuament els Furs de València i els promulgà com a dret territorial de tot el regne. És a dir, constituí, en l'àmbit jurídic, un nou estat europeu i, com a gran novetat universal, limità el seu poder absolut, s'imposà de governar aquell estat d'acord amb un codi que recollia drets civils i que la llei no poguera ser modificada capriciosament pel monarca.

EL TEMPS

Miniatura del rei en Jaume en els Furs de València.

La ciutat de València, llocs de l'Horta pertanyents a nobles i a eclesiàstics i les ja viles de Castelló, Vilafamés, Onda, Llíria, Corbera, Cullera i Gandia permutaren una assignació de 48.000 sous —que remeïaren la penúria de la corona— per un privilegi que imposava als successors del Conqueridor d'anar a València per celebrar corts, en el termini d'un mes, a l'inici d'un nou regnat, per a jurar servir els Furs. Així començà el procés d'institucionalització del Regne de València i de la seua constitució. Així, Europa va començar a caminar cap a societats més democràtiques i igualitàries. Així s'originà el pactisme entre el sobirà i el poble, i els valencians no sols gaudírem del primer codi basat en el dret romà, sinó del més avançat. Així, aquell rei, promotor de la llei justa, ens van fer més lliures d'allò que

s'estilava en aquell temps: “La raó per què rei deu regnar és per fer justícia, que si justícia no fera, les gents no haurien mestre rei.”